

[Statsministeren.]

eller fjernsyn. Jeg vil til illustration citere nogle linjer fra en artikel, „Dansk marxismes udvikling“, af Finn Ejnar Madsen i hæftet „Pædagogik og marxisme“, som er udgivet af Unge Pædagoger. I sit indlæg sagde det ærede medlem hr. Maigaard om nogle af de ting, som er blevet citeret før i debatten, at disse folk jo ikke var ansat i folkeskolen. Så vidt jeg ved, er hr. Maigaard og jeg heller ikke ansat i folkeskolen, men derfor må vi vel nok have lov at have vores meninger om det. Lad os så sige, at disse Unge Pædagogers ledere eller artikler ikke er skrevet af folk, der er ansat i folkeskolen. Så vil jeg gerne spørge hr. Maigaard meget direkte, om han som marxist vil godkende den linje, eller om han klart vil tage afstand fra den vejledning i Unge Pædagoger, som her skal citeres, når de skildrer, hvordan den marxistiske lærer er. Det er et klart og kontant spørgsmål, som hr. Maigaard kan få anledning til at besvare.

Der står sådan på side 31 i dette hæfte om den marxistiske lærer:

„Med denne indstilling formår han fuldt ud at udnytte enhver sprække i systemet. Han formår at udnytte antydningens kunst, han formår fuldt ud at udnytte kontakten med enkelte af de bedste elever under fire øjne, han formår på utallige måder at stimulere børnenes oprør mod skolens urimeligheder, han kaster enhver borgerlig illusion bort, enhver pacifisme, og i sit udvalg af læremateriale vil han bestandigt undgå alt, hvad der hæmmer hans revolutionære plans gennemførelse.“

Få linjer længere fremme står der:

„Hans pædagogiske udgangspunkt er ikke skolen med dens snævre, småborgerlige fims. Hans udgangspunkt er klassekampen for proletariatets diktatur, hans daglige kampfront er skolen, han er guerillasoldat i fjendens lejr og er langt fra at synke hen i borgerlig tilfredshed og reformistisk snæversyn.“

Sagen er jo, at den lærer, der her skildres som den marxistiske lærer, han ser ikke som sin opgave at tjene børnene og tjene skolen. Han vil være herre. Han vil tjene sit eget formål, sine egne meninger. Han betragter skolen som den valplads, hvor han kan udkæmpe sin guerillakamp imod samfundet. Men skolen og radioen og fjernsynet er ikke

medarbejdernes private legetøj. De kan føre deres kamp, og de kan have deres meninger. Det må være en sag for privatliv og fritid. Men i skolen og radio og fjernsyn er de ansat som medarbejdere og ikke som guerillasoldater.

Hvordan skal vi sørge for, at medarbejderne ikke misbruger deres stilling og ikke misrøgter deres arbejde? Det kan vi ikke sikre herindefra, hverken når det gælder skolen eller massemedierne. Vi har på hvert af disse områder organer — for skolen er det skolelederne, skolekommissioner og skolenævnen, for massemedierne Danmarks radios styrelse — som er sat til at værne de værdier, som vi ønsker skole og massemedier skal bygge på. Men vi har naturligvis her i debatten en ret og en pligt til at pege på det, hvis vi mener, at der er ved at udvikle sig tendenser, som vi ikke kan og bør acceptere.

Jeg udtrykker håbet om, at denne debat kan bidrage til at kaste et klarere lys over vores holdning til disse problemer.

Maigaard (SF):

Jeg vil først sige om indoktrineringen i den brede udgave, der er spurgt om fra fremskridtspartiet, at jeg synes, man kan se en generel linje, der er ført fra denne regerings side, og det er ikke den linje, der er lagt op med kattens blidhed af undervisningsministeren og med megen liberal tale af statsministeren. Det er en ganske anden og meget barskere linje. Jeg synes nemlig, at regeringen helt bevidst har fokuseret en række spørgsmål, hvor man om ingen af dem kan sige, at de er væsentlige for samfundet, men hvor man om alle kan sige, at de har haft en snert mod anderledes tænkende. Jeg tænker på spørgsmål som Christiania, på Roskilde universitetscenter og nu på marxisterne i folkeskolen, og jeg tænker på, at presset mod medarbejderne i Danmarks radio, presset mod de højere læreanstalter er blevet forstærket i denne regerings tid. Det var under ministeriet Hartling, at udtrykket „selvcensur“ blev et anerkendt begreb i den offentlige debat.

Jeg er formentlig enig med samtlige tingets medlemmer og samtlige regeringens medlemmer i, at der i sammenhæng med samfundsanliggender som Christiania og Roskilde universitetscenter og marxisterne i